

ZÍSKÁVEJTE MI UČEDNÍKY VE VŠECH NÁRODECH !

Kázání pražského seniora br. Romana Mazura, Huslenky 1.6. 2014 (Mt 28, 16 -20)

Úvod: Slova loučení

Když se loučíme před delší cestou s někým, koho milujeme, obvykle si nezapomeneme říct to nejdůležitější. Třeba bych odlétal na půlroční studijní stáž do Spojených států. S manželkou si na letišti asi nebudu povídat o tom, že fotbalová Slavia je nyní naprosto na dně – to ji nezajímá. Ani o tom, že její kamarádka z pěveckého sboru vyvěsila na své internetové stránky obrázky nových krásných přivěšků, které sama vyrábí – to zase nezajímá mně. Spíše si řeknem, že se máme rádi, jak budeme na sebe myslet, modlit se za sebe, jak si budeme psát e-mail, chatovat, skypevat, možná posílat balíčky...

Ježíš se po svém zmrtvýchvstání se svými následovníky setkával už jen několik týdnů. Pak, vypráví Bible, se s nimi definitivně rozloučil. Jeho mise byla dokončena. Nyní je řada na jeho učednících. A možná to poslední, co zaznělo z Ježíšových úst při loučení, bylo pověření. Štafetu jeho lásky k lidem a ke světu, štafetu jeho působení ve světě, nyní přebírají jeho následovníci, církev. Z tohoto kontextu je zřejmé, že jde o jeden z klíčových biblických textů.

I. Velké poslání církve: Učedníkování

Na první poslech českého překladu tohoto původně řeckého textu to není zřejmé, ale klíčovou výpovědí je ta o získávání učedníků: „Získávejte mi učedníky“. Řecká gramatika je zde jasná. Náš text by tedy mohl přeložit také takto: Získávejte mi učedníky, a to tak, že vyrazíte za lidmi do světa, získáte mi je pro křesťanství a budete je dále učit mé moudrosti.

Církev by si jistě mohla najít mnoho jiných dobrých důvodů pro svou existenci. Působí také jako kulturní a sociální instituce.

Chce jistě rovněž měnit k lepšímu morální klima ve společnosti. Nejvlastnějším posláním každého sboru – vašeho husleneckého, libeňského, ve kterém žiju a působím já, ale vlastně i všech ostatních – je však, doslova s řeckým textem řečeno, „učedníkovat“ lidi. Získávat a formovat učedníky Ježíše Krista.

II. Proč „učedníkovat“?

Výraz „učedník“ nese v staré řečtině i moderní češtině velmi podobný význam a souvislosti. Proto mu není těžké porozumět. Učedník je nejprve prostě učeň, jenž se u mistra učí svému řemeslu. Učedníkem je žák, který si nechá vysvětlit svým učitelem, jak se věci mají. Už ve starověku se však tento pojem začal užívat i v přeneseném významu pro učení se nějaké filosofii či víře v Boha.

Prvními Ježíšovými učedníky byli lidé, kteří tvořili okruh jeho sympatizantů. Když putoval od vesnice k vesnici, aby kázal o Boží lásce, aby uzdravoval, oni chodili s ním. Byli mu nablízku. Viděli způsob jeho života i práce v obdobích vnějšího úspěchu a velké popularity, ale i v těžkých chvílích svodů a nepřátelství. Měli možnost se ho kdykoli ptát (třeba jak se mají modlit). I když Ježíšovi mnohokrát nerozuměli, protože byli stejně nechápaví žáci jako my, byla to pro ně jedinečná škola života, intenzivnější než všechno ostatní. Jejich život to zcela nově proměnilo.

Po velikonočních událostech Ježíšova života - ukřižování, vzkříšení, nanebevzetí - začali jeho následovníci šířit víru v něj a ve význam jeho osoby. A jedním z termínů, kterým se začali tito lidé společně označovat, byl právě termín „učedník“. Křesťan je ten, kdo se učí žít u Ježíše.

Když se tedy ptáme, proč je nejdůležitějším úkolem církve právě učedníkovat svět, který ji obklopuje, můžeme si odpovědět protiotázkou: Znáte snad nějakého lepšího učitele

života než právě Ježíše? Znáte lepší zprávu než tu, že celý svět i můj život má ve své moci Ježíšův Bůh, který je ochoten lidem, pokoří-li se před ním, odpustit a laskavě doprovázet?

"Věřit znamená převzít výklad života a světa od Ježíše," učí nás jeden významný katolický myslitel. Není lepšího učitele života než je Ježíš. A Ježíšovi záleželo podle Matoušova evangelia ze všeho nejvíce právě na tom, aby lidé všech národů a všech časů dostali šanci jeho životní moudrosti se naučit. Teď je řada na vás, učí nás Ježíš, a nebudete na to sami.

III. Jak učedníkovat?

Co se týče konkrétního provádění učednické činnosti církve, postačí podle mne, když se budeme důsledně držet Ježíšova pověření. Popíšu Vám to svými očima, očima člověka, který nevyrostal v křesťanském prostředí a stal se křesťanem až v časech středoškolského studia. Takto viděno se nám Ježíšovo pověření velmi přirozeně rozdělí do čtyř fází.

V první fázi o ničem nevím. Někdo z církve vyjde a pozve mne – svými postoji, slovy nebo prostřednictvím pozvánky či knihy, kterou nám vrazí do ruky – na cestu víry. Sám jsem se stal křesťanem proto, že jeden můj věřící spolužák takto vstoupil do mého světa a pozval mě mezi křesťany: „V československém evangelickém kostele se prý schází parta mladých – hraje se tam na kytary, chodí tam hromada kluků i holek, jezdí se společně na hory...“ O tom, že se tam čte z Bible, modlí a věří tolik nemluvil. Když jsem se tam přišel podívat (byl to přece fajn kamarád a na takové pozvání se sluší zareagovat), zaujaly mě nejprve písničky s kytarou. Pak ještě mnohem více holky. Jednu z nich... Ale stejně tak mě „chytlo“ i Ježíšovo učení, které se tam vykládalo!

V druhé fázi – mluvíme nyní především o dospělých přistoupivších – přichází vlastní rozhodnutí pro cestu víry a přijetí křesťanského křtu. Ježíšovo učení povzbuzuje, motivuje, inspiruje. A dříve nebo později vede k rozhodnutí. Ve světle Ježíšova příběhu už nechci ve svém životě být jen sám svůj. Chci patřit Bohu a chci být členem církve. Tento vnitřní přerod se stvrzuje křtem. Takže jsem ve svých sedmnácti letech byl pokřtěn.

V třetím kroku se učíme – už jako věřící křesťané v církvi - aplikovat pravdy a hodnoty víry do našeho života... Dnes, po nějakých 22 letech praktikovaného křesťanského života, mám úplně jiné představy o klíčových věcech svého života – o rodinném životě, o smyslu a významu práce, o životní úspěchu či neúspěchu, významu bohatství či chudoby...

A vlastně souběžně pak přichází ještě čtvrtý krok. Z bohatství, které jsme přijali, jsme schopni a ochotni dávat dál. Nějak svou víru projevit, obléci do laskavých a moudrých slov nebo do skutků pomoci a služby. (...)

Nemluvím nyní o případech, kde k víře vedou své dítě hned od malička jeho rodiče. To je ovšem stejně vzácný a silný způsob, jak naplnit Ježíšovo poslání. Nemluvím o tom, protože mám pocit, že se to v našich sborech děje zcela samozřejmě a spontánně. Víra pro rodiče znamená tolik, že i jejich děti nasávají hodnoty Ježíšova evangelia již s mateřským mlékem. Ten rodič nebo aktivní věřící tak činí proto, že vzal vážně první Ježíšův poukaz: *„Jděte ke všem národům, a začněte s tím u svých vlastních dětí.“*

IV. Výzva pro každého: Postup na cestě Ježíšova učednictví dále!

Před velkým křesťanským posláním stojíme dnes nejprve každý sám za sebe. Jako jednotlivci klade náš text mně i tobě stejnou otázku: Kde jsem na cestě víry já? V které fázi se na cestě následování Krista sám nacházím? Nepřišel čas udělat další krok?

Pak zní Ježíšovo velké poslání i do našich sborů jako celků. Především ti, kteří je vedou, starší sborů, kurátoři a kazatelé by měli všechnu sborovou činnost zkoumat pod zorným úhlem tohoto klíčového textu: Je náš sbor misijně otevřeným a vůči obklopující společnosti aktivním společenstvím? Dokážeme vyjít – doslova nebo alespoň mentálně –

k obklopujícímu světu a nabídnout mu bohatství ukryté ve víře v Ježíše Krista? Nezůstává naše víra jen na povrchu? Jdeme skutečně do hloubky? Tím, jak čteme a vykládáme Bibli, jak se společně o své radosti i trápení sdílíme, jak zvládáme i těžké životní situace...

Co máte nyní udělat? Co by mohlo být dalším krokem na vaší individuální cestě víry? A co byste mohli přinést nového do vašeho sboru – jako členové, presbyteři? Co máte nyní udělat? Nenechte to zapadnout. Zapište si své dnešní rozhodnutí jako úkol do svého diáře. Nebo na papírek, který si připevníte na domácí nástěnku nebo magnetem na ledničku.

Závěr: Velký příslib

Už jsem naznačil, že dnes vykládaný text není jen velkým posláním. Je rovněž také velkým příslibem. Ježíšův příkaz je obeprnut jeho zaslíbeními. Církev, která vezme vážně úkol vychovávat učedníky, si může být jista Boží pomocí. Ježíš říká: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.*“

Zde se musí zdůraznit, že Ježíšova moc (tedy vliv a autorita) jsou jiného druhu, než jak se o nich běžně uvažuje a hovoří. Za mocného se považuje ten, kdo má peníze, vnější donucovací moc (třeba policejní nebo armádní), kdo má vliv na média... Ježíšova moc je jiného druhu, ale ještě mnohem hlubší a větší. Ježíšova moc je moc proměněných, milujících a obětavých srdcí. Už máme jako křesťanská církev snad dostatek zkušeností, abychom věděli, že evangelium nemůže být šířeno jakoukoli vnější donucovací mocí či propagandou. Víme, že to není potřeba. I v Číně nebo na Kubě, kde zkusili mocní tohoto světa proti křesťanské víře snad úplně všechno, se jasně ukázalo, že moc a vliv Ježíšova evangelia se nikdy nepodaří vymýtit a zastavit.

Když tedy půjdeme cestou Ježíšova poslání pro církev, samotný Pán nám v tom bude pomáhat. Svým působením, svou mocí. A my si uvědomíme, že se právě znovu naplnil Ježíšův slib: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Amen.

(rom)